

SOROS ELLENSÉGE A TŐSGYÖKERES MAGYAR

Csokorba gyűjtve, egymást erősítő szerkesztésben tálalták hetente, mintegy beleprintelve az olvasó agyába a kormány, a kereszténység, a magyarság elleni támadásokat, és így teremtették meg azt a közhangulatot, amely 1994-ben Horn Gyula szociálliberális restaurációjához és végül a Bokros-csomaghoz, azaz minden magyar vagyoni kiárusításhoz és a végső eladósodáshoz vezetett.

A két korszakot, a mai írásaim korát, 2008 és 2010 változásait és a Néhány gondolat... idejét, 1990–1992-t egy-egy IMF-megállapodás határolja. Senki nem vette észre, hogy az első már benne van a „náci alapvetésben”. 1990 januárjában Németh Miklós – nyilván nyomásra és ráutaltságában összehív egy értekezletet, amelyen kormánya illetékes tagjain kívül, valamint a Nemzeti Bank vezetőin kívül a jövő kormány képviselőjében Antall József is részt vesz. Tulajdonképpen ő ott akkor a főszereplő. Megegyeznek és aláírják, hogy akármilyen kormány alakul is a már kitűzött választások után, mindenképpen betartja és aláveti magát az IMF szabályzatainak. A törlesztési kötelezettségnek eleget tesz. Az IMF-et csak ez érdekli. Vagyis minden marad a régiben, az ország nem folytathat önálló politikát, és nem kérhet fizetési halasztást, esetleg elengedést. Antall erről néhány szóban beszámolt az elnökségnek és az értekezletről rövid közlemény jelent meg a sajtóban. De aztán senki nem beszélt róla. Messze ható jelentőségét nem közölték a társadalommal, annál inkább, hogy én a Kun Bélák visszatértétől tartok. Érdemben és sajnos két éves késéssel csak én tárgyaltam meg ezt a kérdést a „náci alapvetésben”. Voltaképpen ez az IMF általi gúzsbakötés, ennek a pusztán felemlítése volt a „náci alapvetés”? Lehet. Nagyon is lehet.

S most, amikor írom ezt a visszaemlékezést már túljutottunk az IMF-megállapodás, a huszonöt milliárdos egészen valóságos láncra fűzés első szakaszán: a Bajnai-kormány már az összeg nagy részének nyakára hágott. Az Orbán-kormány pedig, noha nem írt alá semmit, ezzel a

feltétellel veszi át a kormányzást. Nem tehet mást. Az évtizedek alatt felhalmozott adósságmennyiség, amikor a kamatok fizetésére is újabb hiteleket kell felvenni és kötvényeket kibocsátani megfojt minden önálló, nemzeti kezdeményezést. Nem az SS és nem Wesenmayer vagy Eichmann parádézik Budapesten, hanem az IMF tart fenn korlátozott demokráciát – Bilderberg-demokráciát.

Ez a két IMF megállapodás a két igazi korszakhatár. A második Gyurcsány-Bajnai négy évre, azért volt szüksége a Bilderberg-csoportnak, hogy az államcsődig elgörgesse Magyarországot. Az IMF mentőöve béklyó és bilincs, a feltétel nélküli és a korlátlan IMF–Bilderberg-uralom. Megjegyzendő, hogy a Bilderberg-értekezletek soha nem zajlanak le az IMF vezetőinek jelenléte nélkül. Az IMF vezetője csak a Soros György által rendezett régi vacsoráról hiányzott, a Margitkertből, de lélekben ott volt, mint ahogy Antall József is lélekben lett 15 millió magyar miniszterelnöke. Aztán pedig megkötötte a Bilderberg-alapszerződéseket Ukrajnával, Szlovákiával, Romániával.

De az idő mégis áthalad szépen a Bilderberg-csoport fölött. A meghívóm, Eörsi István is a pontos helyére manőverezte magát. 1992. október 29-én Összefüggések címen cikket írt ellenem a Magyar Narancsban. Ezt én most a Tallózóból idézem, amely azóta kimúlt. 92-ben azonban hetente jelent meg, összegyűjtve minden vidéken és a fővárosban, a rádióban és a tévében napvilágot látott nemzetellenes és akkor értelemszerűen Csurka-ellenes írást, jelképezve és növelve is azt az irdatlan médiafölényt, amellyel a Bilderberg-oldal akkor rendelkezett. Természetesen megjelentették időnként a Magyar Fórum írásait is, avagy a védelmemben adott interjúkat is, mint például Lezsák Sándorét, amire már hivatkoztam. A fölény azonban kétségtelen volt és nyomasztó. Csokorba gyűjtve, egymást erősítő szerkesztésben tálalták hetente, mintegy beleprintelve az olvasó agyába a kormány, a kereszténység, a magyarság elleni támadásokat, és így teremtették meg azt a közhangulatot, amely 1994-ben Horn Gyula szociálliberális restaurációjához és végül a Bokros-csomaghoz, azaz minden magyar vagyoni kiárusításhoz és a végső eladósodáshoz vezetett. Eörsi imigyen szólott:

Csurka István nevezetes irományában háromszoros zsidó ügynöknek nevezte a Magyar Köztársaság elnökét (hiszen az ő értelmezésében Párizs, New York és Tel-Aviv politikai szempontból egyaránt Zsidóország fővárosa.) Október 23-án pedig az a csoda esett meg velem, hogy éppen ő igazolta Marxot. A csurkai elmélet ugyanis behatolt a csurkai tömegbe és anyagi erővé vált. Miért ne tüntessenek egy idegen (pláne háromszorosan zsidó) ügynök ellen a tősgyökeres magyar fiatalok?

A mondatokat, amelyek kiemelve szerepeltek a Tallózó címlapján 1992. november 5-én zsigeri

gyűlölet hatja át. Elemzésemet, amely országos mozgalmakat hívott életre, amelyet akkor már a washingtoni Kongresszusban is megvitattak, hasonló gyűlölködés és lekicsinylés közepett Eörsi „irománynak” nevezi. Ez kicsinyes elvakult sértési szándékot és hitelrontást testesít meg a kolléga részéről, aki Soros segítségére sietett azzal, hogy engem is meghívott arra a bizonyos vacsorára. Persze tudom, minden író művei között, különösen, ha sokat ír, akadnak irományok. Eörsi, a meghívóm azonban tudatosan minősít. Nyilván tudja, hogy igazságtalanul. De már nem számít, már nincs haverság, nincs kollegialitás és hol van már a közös ügy, hol van már 56. Már csak a Bilderberg-érdekszolgálat van, a magyarság egyik képviselőjével szembeni kíméletlen harc. Megértettem.

Eörsi vitairata a Magyar Narancsban egyébként tele van piszkos kis csúsztatásokkal. Tanulmányomban New York, Párizs, Tel-Aviv tengelyről, tehát nem egy topográfiai tényről, hanem egy ideológiai és politikai szövetségről írtam, ő pedig Zsidóország fővárosáról beszél, aminek következtében én hülyének látszom. De van ennél árulkodóbb fordulata egykori vacsorameghívóm tollának. A „csurkai elmélet” ugyanis behatolt a „csurkai tömegbe” – írja – és anyagi erővé vált. Ezzel arra céloz, hogy az október 23-án a Kossuth Lajos téren összegyűlt tömeg, amely kifütyülte Göncz Árpádot nem a magyar nép, hanem egy általam manipulált tömeg és ráadásul ez a tömeg tett valamit. Ez nem igaz, ezek zömmel idős ötvenhatosok voltak, akik nem tettek semmit, csak kifejezték a véleményüket a nyílt társadalomban.

Közülük jó néhányan természetesen októberben már olvasták az én tanulmányomat és véleményt is alkottak róla, meg talán az ellenem indított hajszáról is. Egy írás – „iromány” – elolvasása és véleményezése azonban a nyílt társadalom egyik természetes nem gátolható folyamata. Az idősödő ünneplők tehát nem voltak „csurkai tömeg”, hanem az átlagnál többet szenvedett és most is szenvedő emberek voltak, magyarok. Ez volt elviselhetetlen. Ez váltotta ki Eörsiből és a többi bilderbergesből a Gerő Ernő-i minősítést, a csőcseléket, amely most bakfis hajnalpírral bevonva csurkai tömegként bukott ki a száján.

Ez nekem, mi tagadás, nagy elégtétel volt.

Az Eörsi-cikk befejezésének megértéséhez pedig kétségtelenül kell egy kis írói vájt fülűség és egy Freudi technika. Mert ugyan miért másért bukna ki Eörsiből utoljára a „tősgyökeres magyar fiatalok” kifejezés, ha nem az ősi zsidó szorongás és az ősi gyűlölet, valamint a bilderbergesség miatt. Mi hát az örök ellensége minden bilderbergesnek? A tősgyökeres magyar. Már se lát, se hall Eörsi és szitokszónak használja. Ez a végpont, az igazolás. Meghívott és bemutatott iskolatársának, Sorosnak, mint egyikét a tősgyökereseknek, majd néhány év múlva le is akart döfni – mint tősgyökerest.

Mint micsoda?

Ez itt természetesen most nem utólagos vita egy már válaszolni nem tudó, meghalt íróval, hanem egy jelenség elemzése. A magyarellenesség lelepleződésének elemzése, a Bilderberg-célok és magatartások elemzése. Egyetlen igaz állítás sincs a Tallózó első oldalára feltölt mondatokban. 1992. október 23-án a Pofosz tagjai, idős börtönviselt, keserű emberek fűtyülték ki Göncz Árpádot, kétségkívül a médiaháborúban elfoglalt álláspontja miatt, a nagy sérelem miatt, amit okozott nekik és néhányan közülük azért is, mert ismerték. Például ugyanabban a börtönben sínylődtek, mint az elnök úr, de más elbánásban részesültek. Ez a része annyira piszkos és igazolhatatlan a dolognak, hogy érinteni sem szabad. Tény azonban, hogy a börtöntársak szemében, akik nagyon nehezen éltek 1992-ben és nem jutottak hozzá semmilyen érdemleges politikai szerephez és el kellett viselniük, hogy soraikat teletűzdeljék olyan álpolitikai foglyokkal, vamzerokkal, akik a másik, a verő oldalon álltak ötvenhatban és után, Göncz Árpád már nem volt tisztelt személy. Nem volt sorstárs. SZDSZ-hez való feltétlen kötődése, a zsidóságot kiszolgáló magatartása függetlenül a börtönbeli magatartása vélt vagy csak híresztelt mivoltától ellenszenvessé tette őt a volt rabtársak tömege előtt. Ez tehát csak annyiban volt, lehetett volna csurkai tömeg, amennyiben magam is ettem rövid ideig rabkosztot Kistarcsán, de Göncz Árpád létezéséről csak hosszú évek múlva szereztem tudomást, amikor az írószövetségben nagy eredménynek könyveltük el, hogy ötvenhatos létére megtehettük a műfordítói szakosztály vezetőjévé. Ott a munkáját szerényen, megbecsülten és korrektül látta el.

Az egész paktumpolitikára, az egész Bilderberg-uralomra elviselhetetlen csapás volt 1992. október 23-a, amelyről ma már alig tud valamit a közvélemény. Kifűtyülték a legfontosabb paktumembert, méghozzá azok, akik az elmúlt rendszer áldozatai, a legtöbbet szenvedett emberei voltak. Ezt nem lehetett elviselni és annyiban hagyni. A Pálffy G. István kezéből akkor már kiűtött Híradó és az SZDSZ-es ellenhíradó, az Egyenleg nyomban be is mutatott a tér sarkában skinheadeket, náci egyenruhás és Árpád-sávós suhancokat, akik üvöltöttek. Később

Írta: Administrator

2017. augusztus 30. szerda, 08:19 -

ebből az egész ügyből elhúzódó per lett, mert mások bizonyítani tudták, hogy ezeket az embereket a filmgyárban öltöztették fel, és nem az MDF, avagy a Belügyminisztérium szervezésében jelentek meg a téren. Végül az igazság soha nem derült ki, de tény, hogy a teret ötvenhatosok töltötték meg és a nemtetszés-nyilvánítás Göncz ellen spontán volt, amivel, minthogy nem fajult „anyagi erővé”, csak kiabálás, véleményformálás maradt, nem lehetett mit kezdeni. A tanulmányom augusztus 20-án jelent meg a paktumpolitika ellen és október 23-án helyettem, kéretlenül már legyőzte – erkölcsileg – ezt a paktumpolitikát tízezer pofoszos, és ötvenhat szelleme.

Nekem a Kossuth téri tüntetéshez semmi közöm nem volt, jelen sem lehettem, mert másutt tartottam előadást. (Egyesek azonban láttak és meg is írták, hogy ott járkálok felbujtóként. Vidéken voltam.) Az előtte való napokban azonban kétségtelenül résztvevője, szervezője és szónoka voltam egy médiatüntetésnek a Szabadság téren, amely Göncz Árpád alá nem írásai és Hankiss–Gombár egyoldalú döntései elleni tüntetés volt, s azon valóban jelen voltak sokan az október 23-án odavonulók és Gönczöt fütyülők közül. Göncz Árpád makacs, egyoldalú SZDSZ-kiszolgálása miatt és a taxisblokád elkövetőinek, szervezőinek, felelőseinek az általa nyújtott amnesztia óta folyamatos volt az elégedetlenség, a düh és becsapottság. S ezt csak fokozta a nyomor, a privatizáció, a Bilderberg-előnyomulás. Kétségtelen az is, hogy ez a botrány, a rendszerváltás egyik legjellegzetesebb, leleplező jellegű botránya a Néhány gondolat..., a „náci alapvetés” megjelenése és elterjedése után robbant ki. Eörsi pontosan tudta, miért köt össze engem az eseményekkel, s miért tesz meg fővádlottá.

A vita természetesen az Országgyűlésbe is begyűrűzött. Támadták a belügyminisztert, aki akkor már Boross Péter volt, hibáztatták Antallt és természetesen felelőssé tettek engem, mint az antiszemitizmus kirobbantóját. A skinheadek, az Árpád-sávós egyenruhák, a zászlók, a karszalagok arra keltek, hogy antiszemitizmussal lehessen megvádolni a szervezőket, a rendőrséget, amely eltűrte. Már vád alatt állt a kormány, amelynek nevében engem „náci alapvetéssel” vádoltak, s ellenég volt az egész MDF is, amely ki sem állt mellettem. A Bilderberg-akció megfeneklett.

Úgy látszik, mindig október 23-án feneklik meg. Felszólaltam az országgyűlésben.

Október 23-án a Kossuth Lajos téren nem a köztársasági elnöki intézmény és nem is csak az elnök személye, hanem egy népidegen, posztkommunista politikai kurzus lepleződött le.

Ott állt több tízezer ember előtt a Magyar Köztársaság elnöke, egy szál maga kiszolgáltatottan

és szálni valóan, szembesülni kényszerülve azzal a ténnyel, hogy az „ünneplő közönség” nem annak látja, aminek ő hiszi magát. De ez a népidéken politikai kurzus 1989 óta álságos politikai akciókkal, blokádkkal, alkuk révén szerzett politikai pozícióinak önkényesen alkotmányellenes kiterjesztésével, a sajtóban és a tömegtájékoztatásban birtokolt monopolhelyzetének felhasználásával végeredményben egy akármilyen jelzővel ellátható kommunista restaurációt készít elő.

Hiába igyekszik ez a politikai kurzus az európaiság, a demokrácia, a liberalizmus eszméinek kisajátításával a nép természetes igazságérzetét elnyomni, immár nagyon széles körben nyilvánvaló, hogy az új rend, a kialakuló piacgazdaság kulcspozícióinak megszerzéséről és megtartásáról van szó. Ez a hatalom a kulturális intézményrendszer és a tájékoztatás pozícióinak megtartásán és kiterjesztésén alapszik.

Most már nyilvánvaló, hogy a mi négy-öt éve elindult csendes forradalmunk még nem fejeződött be, és most már az a kérdés, hogy mi lesz az eredménye. Megvalósul-e, vagy elhazudják?

Ez a drámai kérdés jelent meg drámai módon október 23-án a Kossuth Lajos téren. Teljességgel hiábavaló, mesterséges és alantas ezt a vélemény-nyilvánítást néhány – egy mindannyiunk által elítélt korszak jelvényeit viselő – fiatalember művének tekinteni. És ezáltal a nemzet széles köreiben megjelenő elégedetlenséget és vélemény-nyilvánítást diszkvalifikálni. Ez a módszer Gerő Ernő emlékezetes október huszonharmadiki rádióbeszéde óta ismeretes. Volt ez a nép már bűnös nép, csőcselék, söpredék, és fasiszta horda, miközben a vérfürdőket rendező ávosokat kitüntették és bitorolt vagyonokhoz juttatták. A trükk most is ugyanaz. Ragadj ki az egészségből egy kicsiny szeletet, nagyítsd fel, hitesd el a közvéleménnyel, hogy az ő törekvései azonosak a kicsiny csoportéval. És végül fojtsd el az ellened felkelt népmegmozdulást, hallgattass el mindenkit, aki a teáltalad meghatározott önző és részrehajló módon akarja a demokráciát, aki nem tartja igazságosnak a te gazdasági és politikai hatalombitorlásodat.

Ezeket a fiatalokat már üldözték azért, mert hosszú volt a hajuk, azért mert szakállt növesztettek, azért mert felvonultak március tizenötödikén, azért mert saját zenei vonzalmaik vannak, s most azért mert egynehányuk ruházata nyilas vagy háborús német egyenruhákra emlékeztet. Ez sajnálatos, szomorú, de veszélyessé csak akkor válik, ha ezeket a fiatalokat továbbra is a társadalom peremére taszítjuk, ha továbbra sem kezdünk velük párbeszédet, és nem látjuk be, hogy ezért a jelenségért – amely egyébként világméretű – demokratikus intézményeink gyengesége a felelős.

Üdvös volna, ha a Kossuth téri esetből mindenki levonná a tanulságot és észre térne. A Göncz Árpád elrekesztésért, amely a Duna elrekesztésével egy időben történt, azok felelősek, akik fentebb vázolt restaurációs politikát kierőszakolják

A kormány és a köztársasági elnök mögött álló erők szembenállása október 23-a óta letagadhatatlan tény. Ez önmagában is különös veszélyekkel terhes botrány, amely veszélybe sodorja az egész társadalmat, a demokratikus kibontakozást, a magyar jövőt. De ennél sokkal többről van szó. Ha ez így folytatódik, a jövőben nem csak ezen törésvonal mentén szakad ketté a magyar társadalom, hanem sokkal tragikusabb választóvonal mentén. Máris kétségtelen jelei vannak annak, hogy az elégedetlen, súlyos terheket viselő nép visszahúzódik, hátat fordít az intézményeknek, olyan életkerteket rak maga köré, amelyben nem alakítja, hanem elszenved a történelmet. Ezek a passzív rezisztenciák végül egy a magyar történelemben sajnos már unalomig ismert képlet kialakulásához vezetnek, amelyben van egyfelől az összeszövetkező hatalmi elit és van másfelől a sorsába beletörődött kisember, aki kénytelen kikapukat keresni, a csendes szabotázs eszközeit kialakítani, csak az egyre nehezebben fenntartható otthon számára dolgozni és várni. Ez nem demokrácia, ez nem sorsváltás, ez annak a lehetőségnek az elherdálása, amely a magyarság számára világméretű változások következtében megnyílt.

A Kossuth Lajos téri elrekesztés ez ellen a végzet ellen emelte fel a szavát. A legsúlyosabb figyelmeztetés mindenki számára. Hogy így nem mehet tovább.

A felelősség pedig innentől kezdve azoké, akik önző érdekeik által vezérelve nem hallják meg ezt a figyelmeztetést.

Megvédtem tehát a kormányt, magunkat és minden hátsó szándék nélkül tettem, egyáltalán nem reméltem, hogy a belső támadások megszűnnek ellenem, s azt meg különösen nem, hogy a kormány működése megváltozik. Nem is változott. Folytatódott a kiszorításom, mégpedig azok érdekében azok kérésére vagy követelésére, akiktől megvédtem a kormányt. Azt azonban elkönnyelhettem magamban, hogy dr. Utólagként kezdtem utolérni magam.

Sajnos azonban súlyos jóslatom, a nép és az elit végzetes kettészakadása, a nép passzív tűrésbe fordulása, amelyet most, utólag súlyosabb, történelmibb teljességű jóslatnak tartok, mint magát a tanulmányomat – bekövetkezett. A beletörődés és az önfeladás társadalma lettünk. A tanulmányom miatt kizártak az MDF-ből ez utóbbi előrelátásom nem hallotta meg jóformán senki. Senki, akit illetett, senki, aki tehetett volna valamit, nem tett semmit, s riadtan

menekült a Bilderberg-csoport terrorja elől.

Mérlegem? Nincs mivel dicsekednem. A leleplezés után tizennyolc évvel még fennáll az a rendszer, amelyet lelepleztem. A párt és a mozgalom, amelyet magam köré hívtam és amely a magyar tisztesség, a kurucos „Csak azért is!” bátorságával, önfeláldozásával körém állt és felejthetetlen élményekben, részesített, belehullott az időbe. A nagy seregléseknek már csak az emléke sajog. Köszönök mindent a társaknak, az önfeláldozóknak, a szerényeknek és a talpasoknak, a kitartóknak és a hívőknek. Eszméink, vállalásunk, hitünk átszűrődött egy másik nemzedékbe és most azok állnak helyt – talán – a globalizmus megújuló tornádói alatt, akik akkor ellenfeleim voltak, s akiket fiatalságuk is a másik oldalra sodort. De az idő, a sors igazságot tett. Ha úgy nem is, ahogy elképzeltük és vártuk, mert úgy már nem is lehet, ha sokkal nehezebb körülmények között is, egy szinte háborúsan porig rombolt hazában, mégis újra megindul az élet.

Nehéz kimondanom, mert félek az elfogódottságtól: a magyar élet. Most már nincs más út, csak a magyar út. A többi pedig nem számít, vagy ahogyan Tömörkény István, árvízi mentésen ingyen dolgozó tiszai szegény embere mondja: „nem számos, nem uraknak történt.”